



The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji Srijeda, 26. prosinac 2018. [\[Multimedia\]](#)

Logika opraštanja i milosrđa uvijek pobjeđuje i otvara obzore nade

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Božićna radost još uvijek preplavljuje naša srca: nastavlja se razlijevati čudesni navještaj da je Krist rođen za nas i donosi mir svijetu. U tom radosnom ozračju danas slavimo blagdan sv. Stjepana, đakona i prvomučenika. Može se činiti čudnim dovoditi u vezu spomen sv. Stjepana i Isusovo rođenje, jer postoji kontrast između radosti Betlehema i drame Stjepana, kamenovanog u Jeruzalemu u prvom progonu protiv Crkve koja se tek rađala. Zapravo nije tako, jer Dijete Isus je Sin Božji koji je postao čovjekom, koji će spasiti čovječanstvo smrću na križu. Sada ga promatramo umotana u pelene; nakon raspeća bit će ponovno omotan povojima i položen u grobnicu.

Sveti Stjepan prvi je slijedio stope božanskog Učitelja mučeništvom; umro je kao i Isus *predavši svoj život Bogu* i *oprostivši* svojim progoniteljima. Dva stava: predao je svoj život Bogu i oprostio. Dok su ga kamenovali, rekao je: „Gospodine Isuse, primi duh moj!“ (*Dj 7, 59*). Te su riječi vrlo slične onima koje je izgovorio Krist na križu: „Oče, u tvoje ruke predajem duh svoj“ (*Lk 23, 46*).

Stjepanov stav koji vjerno oponaša Isusovu gestu je poziv upućen svakom od nas da prihvatimo s vjerom iz ruku Gospodinovih ono što nam život nosi, bilo to pozitivno ili negativno. Naš život je obilježen ne samo sretnim okolnostima – kao što to znamo – nego i trenucima teškoća i nemira. Ali pouzdanje u Boga pomaže nam prihvatiti teške trenutke i živjeti ih kao prilike za rast u vjeri i izgrađivanje novih odnosa s našom braćom. Riječ je o tome da se trebamo prepustiti Gospodinu, za kojega znamo da je Otac bogat dobrotom prema svojoj djeci.

Drugi stav kojim je Stjepan oponašao Isusa u posljednjim trenucima života na križu jest *oproštenje*. On ne proklinje svoje progonitelje, nego moli za njih: „Onda se baci na koljena i povika iza glasa: ‘Gospodine, ne uzmi im ovo za grijeh!’ Kada to reče, usnu“ (*Dj 7, 60*). Pozvani smo učiti od njega opraštati, i to uvijek, a to nije lako učiniti, svi to znamo. Oprost proširuje srce, rađa

sudioništvo, daje spokoj i mir. Prvomučenik Stjepan pokazuje nam put kojeg se treba držati u međuljudskim odnosima u obitelji, u školi, na radnom mjestu, u župi i u različitim zajednicama.

Moramo uvijek biti otvoreni za oprost. Logika opraštanja i milosrđa uvijek pobjeđuje i otvara obzore nade. Ali opraštenje se njeguje molitvom, koja nam omogućuje da neprestano imamo pred očima Isusa.

Stjepan je mogao oprostiti svojim ubojicama jer je, pun Duha Svetoga, upro pogled u nebo i otvorenim očima promatrao Boga (usp. *Dj 7, 55*). Molitva mu je davala snagu da može podnijeti mučeništvo. Moramo se ustrajno moliti Duhu Svetom da izlije na nas dar hrabrosti koji liječi naše strahove, slabosti, malenosti i proširi naše srca da opraštamo. Uvijek opraštati!

Zazovimo zagovor Majke Božje i sv. Stjepana: neka nam njihova molitva pomogne da se uvijek uzdamo u Boga, osobito u teškim trenucima i neka nas podupre u odluci da budemo muškarci i žene sposobni opraštati.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

pozdravljam sve vas hodočasnike iz Italije i raznih zemalja. Još jednom upućujem svima želju da kontemplacija Djeteta Isusa, srca i središta božićnih slavlja, uzmogne pobuditi stavove bratstva i dijeljenja u obiteljima i zajednicama.

Ovih sam dana primio mnoge čestitke iz Rima i drugih dijelova svijeta. Ne mogu odgovoriti svima, ali molim se za sve koji su mi ih poslali. Stoga izražavam danas vama i svima svoju iskrenu zahvalnost, osobito za dar molitve koju su mi mnogi obećali. Hvala vam puno!

Sretan vam blagdan sv. Stjepana i molim vas ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!